

ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးဖခင်ကြီး

ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း

နန္ဒာမိုးကြည်

ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း။

ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းဟူသည် ကား မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ကမ္ဘာတစ်လွှား နယ်ချဲ့စနစ်၊ ဖက်ဆစ် စနစ်တို့ လွှမ်းမိုးချုပ်ချယ်၊ ဖိနှိပ်သည့် ခေတ်ကာလတွင် နေထိုင်ကျင်လည်ခဲ့ရသူ ဖြစ်၏။

ထိုခေတ်ထိုကာလ၌ ပြည်သူတို့ ၏ အဓိကတာဝန်သည် နယ်ချဲ့စနစ်၊ ဖက်ဆစ်စနစ်၏ လွှမ်းမိုး၊ ချုပ် ချယ်၊ ဖိနှိပ်မှုတို့ အောက်မှ လွတ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်၏။ ဤသို့သော တာဝန်ကို မျိုးချစ်အာဇာနည် ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ကဲ့သို့ပင် ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းသည် စွမ်းစွမ်းတမံဖြင့် လုံးဝကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ခဲ့သော မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးပင် ဖြစ်ပေ၏။

ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းအဖို့ ဤတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရာ၌ ဇာတိမာန် နိုင်ငံချစ်စိတ် စာပေ တော်လှန်ရေး၊ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ၊ ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး လှုပ်ရှားမှု၊ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးလှုပ်ရှားမှု၊ နိုင်ငံတကာ လူမျိုးစုံ ပြည်သူတို့ ၏ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်၍ ပြည်သူတို့ ၏ ဘဝ ချမ်းသာဝပြောရေးသို့ ရှေးရှု မျှော်မှန်းခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်၏။

ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းသည် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးသာမက ၊ ဇာတိသွေး ဇာတိမာန်နှင့် တကွ နိုင်ငံချစ်စာပေကို ဦးဆောင်ထူထောင်ခဲ့သော စာပေတော်လှန်ရေးသမားကြီး ဖြစ်ပေ၏။ ထိုအတူ မျိုးချစ် ယဉ်ကျေးမှုခေါင်းဆောင်ကြီးဟု ဆိုလျှင်လည်း မမှားပေ။ စာပေအနုပညာ

ယဉ်ကျေးမှုသည် ပြည်သူတို့ ကို အကျိုး ပြုရမည်ဆိုသော အစဉ်အလာ
ကောင်းကြီးကိုလည်း ဦးဆောင်ချမှတ်သွားခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်ပေ၏

။

ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းသည် သူ့မျက်စိရှေ့တွင် ဆုံးရှုံးသွား
ခဲ့သော တိုင်းပြည်၏ လွတ်လပ်ရေး အတွက် ကြိုးပမ်းတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သူ...

ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းသည် ပြည်သူတို့ ၏ အကျိုး၊ ပြည်
သူတို့ ၏ ဆန္ဒနှင့် လိုက်လျောညီထွေရှိ သော ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးကို
ရရှိအောင် ကြိုးမားသော ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ သတ္တိတို့ ဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ...

ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းသည် လူသားထုတစ်ရပ်လုံးအပေါ်
ကြီးမားသော မေတ္တာကရုဏာတို့ ဖြင့် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကို ထိန်းသိမ်း
ကာကွယ်ရန်အတွက် နယ်ချဲ့သမားတို့ ၏ လုပ်ကြံဖန်တီးမှုများကို ဖော်
ထုတ်ရှုတ်ချကာ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းရေးလှုပ်ရှားမှုကြီးကို ခေါင်းဆောင်ခဲ့သူ...

ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းသည် နိုင်ငံတကာရှိလူမျိုးစုံပြည်သူ
တို့ ၏ ချစ်ကြည်ရေး၊ မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟဖြစ်ရေးတို့ အတွက် ကြီးမား
သော လုံ့လဥဿဟဖြင့် ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုခဲ့သူ...

ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းသည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင်
အဖိနှိပ်ခံရသော ပြည်သူတို့ ဘက်မှ မယိမ်းမယိုင်ကျောက်စာတိုင်ကြီး
ကဲ့သို့ အမြဲထာဝရရပ်တည်၍ ပြည်သူတို့ ၏ အကျိုးစီးပွားများ သီးပွင့်ရ
တနာ များ အတွက် မားမားမတ်မတ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ...

ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းသည် ပြည်သူတို့ အပေါ် ကြီးမား
လှစွာသော မေတ္တာထားရှိ၍ ပြည်သူတို့ ၏ ဘဝ ချမ်းမြေ့သာယာစေရန်
အလွန်လိုလားခဲ့သော သူ...

ဤသို့ဤနှယ်မက များ လှစွာသော ဂုဏ်ပုဒ်ဝိသေသထူးတို့ နှင့် ပြည့်စုံလှစွာသော ဆရာကြီး သခင် ကိုယ်တော်မှိုင်းအား လေးစားဦးညွတ်သောစိတ်ဖြင့် ဤစာအုပ်ကို တတ်စွမ်းသမျှ ရေးသားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါ သတည်း။

နန္ဒာမိုးကြွယ်
(၁၁-၁-၂၀၁၂)

ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏
ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

၁၈၇၆ ခုနှစ်

မတ်လ (၂၃) ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့၊ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၃၇ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလပြည့်ကျော် (၁၄) ရက် နေ့တွင် ပြည်ခရိုင်၊ ရွှေတောင်မြို့နယ် ၊ ဝါလည်ရွာ၌ အဖ ဦးစံဒွန်း + အမိဒေါ်အုန်းတို့ မှ ဖွားမြင်ခဲ့၏။ မွေးချင်း ငါးယောက်အနက် ဒုတိယမြောက်ဖြစ်ပြီး အမည်ရင်းမှာ ‘မောင်လွန်း’

ဖြစ်လေ၏။

၁၈၈၀ ပြည့်နှစ်

ကန့်ကူလက်လှည့်ငယ်ဆရာဖြစ်သော ရွှေတောင်မြို့ ဆရာချို အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နှစ်ဘာသာကျောင်း၌ သင်ပုန်းကြီးကို စတင်သင်ယူခဲ့၏။

၁၈၈၁ ခုနှစ်

ရွှေတောင်မြို့၊ ကျီးသဲလေးထပ် ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံ၌ စာပေပညာကို ဆည်းပူးလေ့လာသင်ယူ ခဲ့၏။

၁၈၈၃ ခုနှစ်

ခုနစ်နှစ်သားအရွယ်တွင် ဦးလေးတော်စပ်သူ ဦးပဉ္စင်းဦးသီရိနှင့် အတူ မန္တလေးမြို့သို့ လိုက်ခဲ့ပြီး မြ တောင်ကျောင်းတိုက်ဆရာကြီးထံ၌ ကိုရင်ဝတ်ဘဝဖြင့် စာပေပညာတို့ ကို လေ့လာဆည်းပူးခဲ့၏။ ရှင်ဘွဲ့အမည် မှာ ပဏ္ဍိတ ဖြစ်၏။

၁၈၈၅ ခုနှစ်

နိုဝင်ဘာလ (၂၉) ရက်၊ (၁၂၄၇ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆုတ် ၈ ရက်) နေ့တွင် သီပေါဘုရင်နှင့် စုဖုရားလတ် အရှင်နှစ်ပါးတို့ ပါတော်မူသည့် အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းကို ‘စာတော်ဝန်ဦးခဲ’ ကျောင်းလက်ရန်းပေါ်မှ နေမြင်တွေ့ခဲ့ရ၏။ ထိုစဉ်က အသက် (၁၀) နှစ်သားသာ ရှိသေးပြီး ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် ထိခိုက်ကြေကွဲ မျက်ရည်ကျခဲ့ရ၏။

၁၈၉၇ ခုနှစ်

အသက် (၂၂) နှစ်အရွယ်တွင် အစိုးရစစ် (၇) တန်း စာမေးပွဲကို မုံရွာမြို့၊ အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းမှ ‘ဦးပဏ္ဍိတ’ ရဟန်းအမည်ဖြင့် ဝင်ရောက်ဖြေဆိုရာ အောင်မြင်ခဲ့၏။

၁၈၉၈ ခုနှစ်

မော်လမြိုင်မြို့သို့ ရောက်ရှိ၏။ ကျိုက်သံလန် အရှေ့စောင်းတန်းရှိ ဦးဩဘာသ လေးထပ်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး၏။ ထိုအချိန်မှ စ၍ မော်လမြိုင် မြန်မာတိုင်းသတင်းစာ၌ ‘ပဏ္ဍိတလေး’ ကလောင်အမည်ဖြင့် ကဗျာ များ ၊ စာများကို စတင်ရေးသားခဲ့၏။

၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်

ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်ရောက်၏။ ဆူးလေဘုရားလမ်းရှိ ‘ဇမ္ဗူကျက်သရေ စာပုံနှိပ်တိုက်’ တွင် စာစီ ပညာကို သင်ယူလုပ်ကိုင်ခဲ့၏။ ထိုမှ စာပြင်ဆရာ ဖြစ်ခဲ့၏။ ထို့နောက် ပြဇာတ်များကို ‘ရွှေတောင်-မောင်လွမ်း’ အမည်ဖြင့် စတင်ရေးသားခဲ့၏။

၁၉၀၃ ခုနှစ်

ရန်ကုန်မြို့၊ ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်၊ ငါးကြော်ဖိုရပ်နေ ဆန်စပါး ပွဲစားကြီး ဦးနု + ဒေါ်နှင်းတို့ ၏ သမီး ဖြစ်သူ ဒေါ်ရှင်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့၏။ ထို့နောက် ‘ဇမ္ဗူကျက်သရေ စာပုံနှိပ်တိုက်’ မှ တစ်ဆင့် ‘ရန်ကုန်တိုင်း သတင်းစာတိုက်’သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့၏။

၁၉၀၄ ခုနှစ်

ရန်ကုန်တိုင်း သတင်းစာမှ တစ်ဆင့် မော်လမြိုင်မြို့ ‘မြန်မာတိုင်း သတင်းစာ’ တွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။

၁၉၀၅ ခုနှစ်

‘မော်လမြိုင်ရာဇဝင် ဝတ္ထု’ကို ရွှေတောင်မောင်လွမ်းအမည်ဖြင့် ရေး

သားထုတ်ဝေခဲ့၏။

၁၉၀၆ ခုနှစ်

‘ကဗျာသာရ မဇ္ဈကျမ်း’ နှင့် ‘ပရမတ္ထသံခိပ်အဖြေကျမ်း - ဒုတိယအတွဲ’ကို ဆရာလွမ်းအမည်နှင့် ထုတ်ဝေခဲ့၏။

၁၉၁၁ ခုနှစ်

Y.M.B.A ခေါင်းဆောင် ဦးဘဖေတို့ တစ်စု သတင်းစာထုတ်ဝေရန် ကြိုးပမ်းရာ ဆရာကြီးက ‘သူရိယ- သတင်းစာ’ဟု အမည်ပေးပြီး ကိုယ်တိုင်မြန်မာစာ အယ်ဒီတာအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့၏။

၁၉၁၂ ခုနှစ်

သူရိယသတင်းစာတွင် ရက်ခြားရေးသားခဲ့သော ‘ကြက်ဦးကာ’ ဆောင်းပါးများမှ စ၍ ‘မစ္စတာ မောင်မှိုင်း’ အမည်ကို အသုံးပြုခဲ့၏။

၁၉၁၃/၁၄ ခုနှစ်

သူရိယသတင်းစာ၌ပင် ‘ဗိုလ်ဋီကာ’ ဆောင်းပါးများကို ရေးခဲ့၏။

၁၉၁၆ ခုနှစ်

‘မှာ တော်ပုံ ဝတ္ထု’ ပထမတွဲကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့၏။

၁၉၂၁ ခုနှစ်

‘မှာ တော်ပုံ ဝတ္ထု’ တတိယတွဲ ထုတ်ဝေခဲ့၏။ ထိုကာလသည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား သပိတ်ကာလ ဖြစ်၏။ အမျိုးသားကောလိပ်တွင် မြန်မာစာနှင့် ရာဇဝင်ပါမောက္ခအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရန် သူရိယသတင်းစာ အယ်ဒီတာအဖြစ်မှ နုတ်ထွက်ခဲ့၏။ အမျိုးသားကောလိပ်တွင် မြန်မာစာနှင့် ရာဇဝင်ပါမောက္ခအဖြစ် ဆောင် ရွက်၏။

၁၉၂၂ ခုနှစ်

‘မျောက်ဋီကာ’ ကို ရေးသားခဲ့၏။ ‘မှန်နန်းရာဇဝင်တော်သစ်’ကို တည်းဖြတ်ထုတ်ဝေခဲ့၏။

၁၉၂၈/၂၉ ခုနှစ်

တောပုန်းကြီးစံဖဲ ကြိုးမိန့်ကျသည့် အမှုတွင် အယူခံကိစ္စကို ဦးဆောင်၍ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့၏။

၁၉၃၅ ခုနှစ်

မတ်လအတွင်း တို့ ဗမာအစည်းအရုံး၏ ပထမအကြိမ် သခင်ကွန်ဖရင့်ကြီးကို ရေနံချောင်းတွင် ကျင်းပ သောအခါ တို့ ဗမာအစည်းအရုံး၏ နာယကအဖြစ် လက်ခံခဲ့၏။ ကလောင်အမည်ကိုလည်း ‘မစ္စတာမောင်မှိုင်း’ မှ ‘သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း’သို့ ပြောင်းလဲခံယူခဲ့၏။

၁၉၄၁ ခုနှစ်

ဇန်နဝါရီလ (၁) ရက်နေ့တွင် ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ ရန်သူတော်နံပါတ် (၁) အဖြစ် ကြေညာခြင်းကို ခံရ၏။ မန္တလေးနှင့် ပဲခူးမြို့ညီလာခံသို့ တက်ရောက်ခဲ့၏။ (၁၉၁၄-၄၂) ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့တော်လှန်ရေးအတွက် မြေအောက်လှိုင်းခဲ့ရ၏။

၁၉၄၅ ခုနှစ်

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပြီးသောအခါ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ လာ

ခဲ့၏။ တို့ ဗမာအစည်းအရုံးဌာနချုပ် ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်သောအခါ ဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ် တင်မြှောက်ခြင်းခံခဲ့ရ၏။

၁၉၄၇ ခုနှစ်

ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်၌ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် တကွ ခေါင်းဆောင်အ ချို့ ကျဆုံးသည် တွင် ‘အာဇာနည် ဗိမာန်ဦးကာ’ ရေး၍ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ ၏။

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်

ဇန်နဝါရီလ၊ လွတ်လပ်ရေး နှစ်ပတ်လည်တွင် ‘အလင်္ကာကျော်စွာ’ ဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့၏။

ဇွန်လ (၂၅) ရက်နေ့တွင် အမေရိကန်က ကုလသမဂ္ဂအလံခြုံပြီး မြောက်ကိုရီးယားကို ကျူးကျော်သဖြင့် ဆရာကြီးသည် ကမ္ဘာငြိမ်းချမ်း ရေးလှုပ်ရှားမှု၌ ပါဝင်လာခဲ့၏။

၁၉၅၁ ခုနှစ်

‘ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်’ကို တည်းဖြတ်နိဒါန်း ရေး သားခဲ့၏။

၁၉၅၂ ခုနှစ်

မေလ (၁၀) ရက်နေ့မှ (၁၄) ရက်နေ့အထိ ဂျူဗလီဟောတွင် ကျင်းပသော ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး ကွန်ဂရက် (ဗမာနိုင်ငံ) က ဆရာကြီးအား ကွန်ဂရက် ဥက္ကဋ္ဌကြီးအဖြစ် တင်မြှောက်ခဲ့၏။

၁၉၅၃ ခုနှစ်

မေလ (၂၅) ရက်နေ့မှ ဇူလိုင်လ (၂၈) ရက်နေ့အထိ တရုတ်ပြည်၊ မွန်ဂိုလီးယား၊ ဟန်ဂေရီ၊ ဆိုဗီယက် ယူနီယံနိုင်ငံများ သို့ ကမ္ဘာလှည့်ခဲ့၏။ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့ချုပ် ဗဟိုကောင်စီ အစည်းအဝေးကြီးသို့ တက်ရောက်ခဲ့၏။

၁၉၅၄ ခုနှစ်

ဒီဇင်ဘာလ (၂၀) ရက်နေ့၊ မော်စကိုတွင် ကျင်းပသည့် ကမ္ဘာ့စတာလင်ဆု ရွေးချယ်ပေးအပ်ရေး အဖွဲ့ကြီးက ဆရာကြီးအား ၁၉၅၄ ခုနှစ်အတွက် ‘ငြိမ်းချမ်းရေး စတာလင်ဆု’ အပ်နှင်းရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

၁၉၅၅ ခုနှစ်

မတ်လ (၂၂) ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညနေ (၅:၃၀) နာရီတွင် မြို့တော်ခန်းမရှေ့၌ စတာလင် ငြိမ်းချမ်းရေးဆု လက်မှတ်နှင့် ဆုရွှေတံဆိပ်ကို အပ်နှင်းခဲ့၏။ ငြိမ်းချမ်းရေးဆုအတွက် ရူဘဲလ်ငွေ တစ်သိန်း (မြန်မာငွေ တစ်သိန်း နှစ်သောင်း ငါးထောင်ခန့်) ရရှိခဲ့၏။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်

ဩဂုတ်လ (၁၀) ရက်နေ့တွင် အရှေ့ဂျာမနီပြည်၊ ဟမ်းဘတ်တက္ကသိုလ်က ဂုဏ်ထူးဆောင် ပညာပါရဂူ (ဒေါက်တာဘွဲ့) အပ်နှင်းခဲ့၏။ ကျန်းမာရေးအတွက် ဂျာမနီသို့ ဆေးကုသမှုခံယူရန် သွားခဲ့၏။

၁၉၆၄ ခုနှစ်

ဇူလိုင်လ (၂၃) ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့၊ နံနက် (၁:၃၀) နာရီတွင် လူကြီးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ခဲ့၏။ ထိုနေ့ကား သက္ကရာဇ် ၁၃၂၈ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ ဖြစ်၏။

ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏

ဘဝရုပ်ပုံလွှာများ

အမည်ရင်း ဦးယော၊ ကလောင်အမည် ဇေယျ။

ဆရာဇေယျကား ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းနှင့် အနီးစပ်ဆုံး နေရသူဆိုလျှင် မမှား။ အဘယ့်ကြောင့် နည်းဟု ဆိုရသော် ဆရာဇေယျ သည် ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ သမီးကြီးနှင့် ဖူးစာဖက်ရသည့် သားသမက်ဖြစ်သောကြောင့် ပါတည်း။

ဆရာဇေယျကား နာမည်ကျော်ဗိုလ်ရန်အောင်နှင့် မြတ်လေးရွှေစား ဗိုလ်ဝတ္ထုကြီးများကို ရေးသားခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ လယ်တီပဏ္ဍိတဦးမောင်ကြီး၊ ပီမိုးနင်း၊ မောင်သစ္စာအမည်ခံပဲခူးမြို့၊ ဇိုင်းဂနိုင်းရပ် ကျောင်းဆရာကြီး ဦးဘိုးသစ်တို့ ထံတွင် နည်းနာခံယူခဲ့၏။

ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့၏။

အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖြစ်လာမည့် ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုနှင့် တိုင်ပင်၍ ကိုယ်ပိုင်ဇေယျသတင်းစာကို ထူထောင် ခဲ့၏။ လန်ဒန်အိတ်မဂ္ဂဇင်း၊ ဗြိတိသျှဘားမားမဂ္ဂဇင်း၊ ဓူဝံမဂ္ဂဇင်း၊ ဓူဝံဂျာနယ်တို့ တွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့၏။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းများ စွာကို အမည်မခံဘဲ ရေးသားခဲ့၏။ လူငယ်စာပေဆောင်းပါးများ၊ ရွာဓလေ့၊ လူ ဓလေ့ စသော မြန်မာမျက်ပွင့်ဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့၏။ ပြန်ကြားရေးဌာန၌ ညွှန်ကြားရေးဝန်ရာထူးကို ထမ်းဆောင်နေရသော အထင်ကရ ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဖြစ်၏။

ဆရာဇေယျသည် အလျဉ်မပြတ် အနီးကပ်ရှိသူဖြစ်သည့် အားလျော်
စွာ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း နှင့် စပ်လျဉ်းပြီး သူကိုယ်တိုင်
တွေ့ကြုံမြင်သိရသမျှကို တစ်ဖက်ပါအတိုင်း
မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ပါသတည်း။

လူလူချင်း မစီးကောင်းဘူးဆိုပါကလား

... ၁၉၄၂ ခုနှစ်တွင် ဖြစ်၏။

ထိုနှစ်တွင် လယ်တီပဏ္ဍိတဆရာဦးမောင်ကြီးသည် မုံရွာမြို့မှ ရန်ကုန်မြို့သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ ပြီးလျှင် ပုဇွန်တောင်ညောင်ကုန်းကျောင်းတိုက်တွင် တည်းခိုနေလေသည်။ ဆရာကြီးနှစ်ပါးသည် အထက်ထက် ကပင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အလွန်လျှင်လေးစား၊ ကြည်ညို၊ ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှု ရှိခဲ့ကြသဖြင့် လယ်တီပဏ္ဍိတဆရာဦးမောင်ကြီးသည် မုံရွာမှ ရန်ကုန်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေပြီဟု ကြားသိရသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းသည် -

"ကိုမောင်ကြီး ပြန် လာပြီတဲ့ ဟ"

ဟု ဆိုကာ ညောင်ကုန်းကျောင်းတိုက်သို့ ညတိုင်းသွားရောက်၍ ဆရာဦးမောင်ကြီးနှင့် ဘာသာရေး၊ ကျမ်းဂန်စာပေရေး၊ နိုင်ငံရေး စသည်တို့ ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း၊ ဆွေးနွေးလေ့ပြုလေသည်။ (ဆရာ ကြီးက ဦးမောင်ကြီးအား "ကိုမောင်ကြီး"ဟု ခေါ်၍ ဦးမောင်ကြီး

က ဆရာကြီးအား "ဆရာလွန်း"ဟု ရင်းနှီးစွာ ခေါ်လေ့ပြုကြသည်။)

ဆရာကြီးသည် ၎င်းနေထိုင်သော ရန်ကုန်မြို့၊ ဘားလမ်းတိုက်ခန်းမှ ညောင်ကုန်းကျောင်းတိုက်သို့ နေ့စဉ် ညနေ ၅ နာရီခန့်အချိန်တွင် သွားရောက်၍ ည ၁၀ နာရီခန့်အထိ ဦးမောင်ကြီးနှင့် စကားပြောလေ့ ရှိသည်။ ။ ထိုအခါ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းရှိ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ ကလေးများ သည် ဆရာကြီး သခင် ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ နောက်မှ အမြဲ တစေ လိုက်ပါ၍ ဆရာကြီးနှစ်ပါးအား ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုစုဆောင်ရွက်ပေးခြင်း ဆရာကြီးများ အထွေထွေအရပ်ရပ် ဟောပြောဆွေးနွေးကြသော စာပေကျမ်းဂန်၊ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ် ဗဟု သုတများကို နားစိုက်မှတ်သားကြလေသည်။ ။

တစ်နေ့သောအခါ ဆရာကြီးသည် ဘားလမ်းနေအိမ်တိုက်ခန်းမှ အခါတိုင်းထက် အချိန်စော၍ ညနေ ၄ နာရီခွဲခန့်တွင် ထုံးစံအတိုင်း ပုသိမ်ထီးတစ်လက်ကို ထမ်း၍ ထွက်သွားရာ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တစ်သိုက်လည်း လိုက်နေကျအတိုင်း နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားကြသည်။ ။ ညနေ ၄ နာရီခွဲအချိန် နေစောင်းပြီးဖြစ်သော် လည်း နွေရာသီဖြစ်သောကြောင့် နေပူရှိန်ပြင်းပြလျက်ပင် ရှိသေး၏။ ဘားလမ်းမှ ထွက်ခွာခဲ့၍ မောင်ဂိုမာရီ လမ်း (ယခု ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း) အတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြရာ၊ စပတ်လမ်း (ယခု ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း) အလွန်သို့ရောက်သောအခါ နေပူရှိန်ကြောင့် ဆရာကြီးမှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပုံရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နောက်ပါ တပည့်များက

"ဆရာကြီး နေပူလွန်းအားကြီးတယ်။ ညောင်ကုန်းကျောင်းဆိုက်ရောက်အောင်လည်း တော်တော်သွား ရဦးမယ်။ လန်ချားခေါ်မှ ပဲ"

ဟု ဆိုကာ အနီးရှိ လန်ချားနှစ်စီးကို ခေါ်မည်ပြုရာ ဆရာကြီးသည်

ကယျာကယာ လက်ကာပြလျက်...

"ဟေ့... ဟေ့... မခေါ်ကြနဲ့ ။ လူကိုလူချင်း မစီးကောင်းဘူးကွ"

ဟု ဆိုကာ ချက်ချင်းတားမြစ်ပြီးလျှင် ညောင်ကုန်းကျောင်းတိုက်အရောက် ခြေလျင်ပင် လျှောက်၍ သွား လေသည် ။

ထိုစဉ်မှ စ၍ ဆရာကြီး ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သည် အထိ ကျွန်တော်သည် ဆရာကြီးနှင့် မကွေမကွာနေ ခဲ့သည် ။ ဆရာကြီး၏ လုပ်ငန်း၊ ဆရာကြီး၏ ဘဝ၊ ဆရာကြီး၏ စာပေ၊ ဆရာကြီး၏ အတွေးအခေါ် စသည် များ ကို ကျွန်တော်သည် ထပ်ကြပ်မကွာ မြင်တွေ့လေ့လာခဲ့သည် ။ ဆရာကြီးပြုလေသမျှ ကွမ်းယာကလေးကို တမြို့မြို့ဝါးသည် မျှပင် မကျန်။

"ဟေ့... လူကို လူချင်း မစီးကောင်းဘူး"

ဟူသော ဆရာကြီး၏ စိတ်ထားစေတနာ၊ မြစ်ရင်းဝါဒလောကအမြင်သည် အမြဲတစေကပ်လျက် ပါလာ နေသည် ကို မြင်နေရပေသည် ။
